

Det är större att se ett liv starta än att se ett flygplan göra det

Det finns två miljöer som är oerhört fascinerande. Den ena är flygplatser. Där finns flygplan, vilka alltid har intresserat mig. Jag missar ogärna den årliga flygdagen i Västerås, gjorde lumpen som flygplatsbrandman och hade inga problem med att ta en kvällstur till Arlanda för en fika och lite plane-spotting under min studietid i Sigtuna. Flygplatsen har förstås också annan teknik och logistik: tankbilar, tull och säkerhetskontroller, av-isning, bagage som åtminstone i de flesta fall mirakulöst lyckas hamna på samma destination som dess ägare. Flygplatsen sover aldrig. Den har sina rusningstider och sina lugna perioder förstås. Men det blir aldrig helt tyst, aldrig helt stilla. Men där finns också det viktigaste – människorna. Utan människor på resa skulle förstås inga flygplatser existera. Och det är där som det blir verkligt fascinerade. Flygplatsen är en plats att skiljas och att mötas. För semesterglädje eller grusade förhoppningar. För arbete och vila.

Den andra fascinerande miljön är sjukhus. I många fall av exakt samma anledningar som flygplatsens ovan. Där finns teknik och kunnande: röntgen, ultraljud, kemiska analyser. Den mängd av diagnoser som kan ställas och behandlingar som kan genomföras. En plats för livsavgörande besked – för dödsdomar, botade sjukdomar och för nya liv. På sjukhuset kommer livet nära. Inte heller sjukhuset står helt stilla. Vissa avdelningar och mottagningar stänger förstås för natten, men stora delar av sjukhuset struntar i om det är natt eller dag; patienterna kräver sitt oavsett vad.

När jag skriver detta sitter jag och tittar på min två dygn gamla son som sover bredvid mig i soffan. Jag har med andra ord under de senaste dagarna tillbringat ett antal timmar på sjukhuset. Och det är den bästa tänkbara anledningen (annars är jag trots min fascination rätt harig när det gäller sjukhus, blod och nålar). Och det är väl just den detaljen som får sjukhusets storhet att, med knapp marginal, slå flygplatsens. För oavsett hur intressant flyget är, så är det ändå ett snäpp större att se ett liv starta än att se ett flygplan göra det.

Och därmed kan jag inte undgå att landa (ursäkta flygmetaforen) i att den självklara slutsatsen att den mest fascinerande miljön ändå är vardagens. Familjens och de nära vännernas. Det är där vi kan bli och vara de vi innerst inne är. Det är där vi kan leva och utvecklas, vara oss själva och vila. Vila i vetskapen att jag är accepterad för den jag är. Där behöver jag inte dölja mina brister utan tryggt inse att det är summan av just mina brister och mina förtjänster som gör mig till den jag är. Mina barn har inte haft möjligheten att välja mig till pappa, lika lite som alla andra människor har fått möjligheten att välja sina föräldrar. Men min absoluta målsättning är att vara den bästa pappa världen har skådat, att ge dem trygghet och en god självkänsla. Förstås väl medveten om att jag många gånger kommer att misslyckas. Men höga mål måste man ha! Det är det minsta de är värda!

Daniel Eklund, präst i Västanfors Västervåla församling